

"İşte ey nefis! Sen bu ücreti almışsın. Ubûdiyet gibi lezzetli, ni'metli, rahatlı, hafif bir hizmetle mükellefsin. Halbuki buna da tembellik ediyorsun..." Bu paragrafı, sonunda zikredilen ayet ile izah eder misiniz?

"İşte, ey nefis, sen bu ücreti almışsın. Ubûdiyet gibi lezzetli, nimetli, rahatlı, hafif bir hizmetle mükellefsin. Halbuki buna da tembellik ediyorsun. Eğer yarım yamalak yapsan da güya eski ücretleri kâfi gelmiyormuş gibi, çok büyük şeyleri mütehakkimâne istiyorsun. Ve hem '*Niçin duam kabul olmadı?*' diye nazlanıyorsun."

"Evet, senin hakkın naz değil, niyazdır. Cenâb-ı Hak, Cenneti ve saadet-i ebediyeyi, mahz-ı fazl ve keremiyle ihsan eder. Sen daima rahmet ve keremine iltica et, Ona güven ve şu fermanı dinle: **قُلْ بِفَضْلِ اللَّهِ وَبِرَحْمَتِهِ قَبِدْ لَكَ فَلْيَفْرَحُوا هُوَ خَيْرٌ مِمَّا يَجْمَعُونَ**

Ayet- i Kerime'nin meali şöyledir:

"De ki: Ancak Allah'ın lütuf ve rahmetiyle (yalnız bunlarla) sevinsinler (ferahlansınlar). Bu, onların toplayıp durduklarından daha hayırlıdır." (Yûnus, 10/58)

Ayet-i Kerîme'de müminlerin dünya malıyla, makamıyla, zevk ve sefasıyla değil, ancak Allah'a imanla ve kendileri için hazırlanan ebedî cennetle ferahlanmaları, dünyanın geçici sıkıntılarına karşı ebedî saadeti düşünüp rahat etmeleri ders veriliyor. Allah'ın bu sonsuz ihsanları, *"onların toplayıp durduklarından daha hayırlıdır."*

Dersin devamında, **"Cenâb-ı Hak, Cennet'i ve saadet-i ebediyeyi mahz-ı fazl ve keremiyle ihsan eder."** buyruluyor. Cennet, mümin kullara, imanlarına mükâfat olarak ihsan edilmiştir. *O sonsuz saadet diyarı amelle kazanılmaz. Ameller cennetteki farklı dereceleri netice verirler.*

Üstat Hazretleri, **"İman bir manevî tuba-i cennet çekirdeğini taşıyor."** buyurmakla bu hakikati ders vermiştir.

Cennetin amelle kazanılamayacağı iki ayrı yönüyle ispat ediliyor.

Birincisi; *"Sen bu ücreti almışsın."* cümlesiyle ders verildiği gibi, insanın ibadeti

geçmiş nimetlere bir şükür içindir. İnsan bir ömür boyu durup dinlenmeden ibadet etse, ne yoklukta kalmayıp var olmasının, ne hayvan olmayıp insan olmasının, ne de dalalette kalmayıp hidayete ermesinin şükrünü eda edebilir. Yaptığımız ibadetler bir tek organımızın yahut duygumuzun bile şükrüne kâfi gelmez.

İkincisi; ubudiyetin zor ve külfetli bir iş olmayıp aksine *“lezzetli, ni’metli, rahatlı, hafif”* olmasıdır. Kâmil insanlar, Allah’ın huzuruna çıkmaktan, O’na ibadet etmekten, O’na dua ve münâcatta bulunmaktan lezzet alır ve bunu büyük bir nimet bilirler. Kalbleri ve ruhları bu maneví sofradan gıdalanmakla dünyanın sıkıntılarından sıyrılıp rahat bulur.

Aldıkları bu hazır ücrete karşılık yaptıkları iş de çok hafiftir. İbadet etmekle çektiğimiz zahmetin yüz katını insanların verdikleri işlerde sarf etsek çok az bir ücret alabiliriz.